

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

Η ΑΝΙΟΥΤΑ

Μέσα στο πιο μικρό δωμάτιο του ξενοδοχείου «Λισσαβών», ο Στέφανος Κλοτσκόφ, φοιτητής της Ιατρικής στο τρίτο έτος, πηγαίνονταν, διαβάζοντας «Ξεφωνή» το μάθημά του. Το διάβασμα αυτό του είχε ξεράνει τη γλώσσα κι έκανε τον ιδρώτα να τρέχει από το μέτωπό του.

Σ' ένα σκαμνάκι, κοντά στο παράθυρο, καθόταν η γειτονιάσά του Άνιούτα, μια μικρή μελαχροινή, αδυνατούλο, εικοσιπέντε χρόνων πάνω κάτω, πολύ χλωμή με γλυκά γκριζα μάτια. Με την πλάτη λυγισμένη κεντούσε με κόκκινο νήμα ένα στήθος άντρικού πουκαμίσου. Η δουλειά ήταν βιαστική... Το έκρημες του διαδρόμου μ' ένα βραχνό ήχο, σήμανε δύο μετά το μεσημέρι κι εκείνη δεν είχε συγχωρίσει ακόμα το δωμάτιο. Οι κουβέτες άστροτες, τα μαξιλάρια πεταμένα έδω κι' εκεί, τα βιβλία, τα ρούχα, μια μεγάλη βρώμικη λεκάνη γεμάτη σαπουνάδα, όπου πλέαν ένα σωρό αποτσιγάρα, τα σκουπίδια στο πάτωμα, όλα φαινονταν σωριασμένα, άνακαταμένα, πεταμένα σαν επίτηδες.

«Ο δεξιός πνεύμον—ξαναλέει διαβάζοντας ο Κλοτσκόφ— αποτελείται από τρεις λοβούς. Ο υψηλότερος λοβός έγγιζει επί του προσθίου μέρους του θώρακος την τετάρτην ή την πέμπτην πλευράν, επί του πλαγιού μέρους την τετάρτην πλευράν... επί του οπισθίου μέρους την σπονδυλικήν στήλην.

Ο Κλοτσκόφ, θέλοντας ν' αναπαράσχη με το μυαλό του αυτό που διάβαζε, ύψωσε τα μάτια του προς το ταβάνι. Μά μη πετυχαίνοντας καμιά άκριβη αναπαράσταση, άρχισε, μέσ' από το γέλο του, να ψάχνει τα πλευρά του.

Αυτές οι πλευρές, λέει, μοιάζουν με τα κοκκαλάκια του πιάνου. Για να μην γελάται κανείς στον προσδιορισμό τους πρέπει να συνηθίσω να τις ξεχωρίζω. Θα ήθελα να τα μελετήσω αυτά άπάνω σε κανένα σκελετό ή σε κανένα ζωντανό πλάσμα... Ά, νά !... Άνιούτα, έλα να με βοηθήσεις !

Η Άνιούτα άφησε το κέντημά της, έβγαλε τη μπλούζα της και σηκώθηκε. Ο Κλοτσκόφ, καθισμένος μπροστά της, με ύψος συγκεντρωμένο, άρχισε να μετράει τις πλευρές της.

Χούμ... την πρώτη πλευρά δεν την νιώθει κανείς... είνε πίσω από το κλειδοκόκκαλο... Νά η δεύτερη... Άραία !... Νά η τρίτη... η τέταρτη... Χούμ... καλά... Γιατί ζαρώνεις, Άνιούτα;

— Είνε κρύα τα δάχτυλά σας.

— Έλα, έλα... δε θά πεθάνω άπ' αυτό ! Μην κουνιέσαι ! Λοιπόν, να η τρίτη πλευρά και, αυτή έδω, η τετάρτη... Είσαι αδύνατη, μ' αυτό με βοηθάει να βρίσκω τις πλευρές σου... Νά η δεύτερη, να η τρίτη... Ω, πώς τα μετρώ, δε μπορώ ακόμα να τις ξεχωρίσω... Πρέπει να τις ζωγραφίσω. Πού είνε το κραγιόνι μου ;

Ο Κλοτσκόφ πήρε ένα κραγιόνι και χάραξε στο στήθος της Άνιούτας μερικές παράλληλες γραμμές άνταποκρινόμενες στις πλευρές. — Θαμάσια. Τώρα φαίνονται όλα καθαρά σά μέσα από γυαλί. Τώρα μπορώ να διαβάσω, στηθοσκοπώντας σε. Σήκω !

Η Άνιούτα σηκώθηκε και άνόρθωσε το πηγούνι της. Ο Κλοτσκόφ άρχισε να τη στηθοσκοπεί, και άπορροφήθηκε τόσο μ' αυτή τη δουλειά ώστε δεν έπρόσεξε ότι τα χείλη, η μύτη και τα δάχτυλα της Άνιούτας είχαν μελανιάσει από το κρύο. Η Άνιούτα έτρεμε κι όμως φοβόταν μήπως ο φοιτητής βλέποντάς την να τρέμει έπαυε να σχεδιάζει στις πλευρές της με το κραγιόνι και να τη στηθοσκοπεί κι' έτσι μάθαινε άσχημα το μάθημά του.

— Τώρα, είπε ο Κλοτσκόφ σεματώνοντας τη στηθοσκοπήσή του, όλα τα βλέπω καθαρά. Ξανακάθησε στη θέση σου και μη σβήνεις από το στήθος σου τις μολυβιές. Έγώ θά διαβάσω λίγο ακόμα.

Και ο φοιτητής ξανάρχισε να κόβη βόλτες και να διαβάζει δυνατά. Η Άνιούτα με το στήθος της ολόκληρο γεμάτο από μολυβιές, ζωωμένη από το κρύο, ξανακάθησε κι' άρχισε να συλλογίζεται. Είχε το ιδίωμα να μη μιλάει πολύ, νά σπαίρνει και να σκέφτεται, να σκέφτεται...

Έξη ή έφτά χρόνια τώρα που γυρνούσε έτσι μέσ' στα ξενοδοχεία, είχε γνωρίσει πέντ' έξη άνθρώπους σαν τον Κλοτσκόφ. Όλοι αυτοί είχαν τελειώσει τις σπουδές τους, είχαν άρchiσει τη σταδιοδρομία τους και φυσικά, όπως κάνουν όλοι οι καθάρς πρέπει άνθρωποι, την είχαν λησμονήσει πιά από κειρώ. Ο ένας άπ' αυτούς βρισκόταν τώρα στο Παρίσι, οι άλλοι δύο ήταν γιατροί, ο τέταρτος ήταν ζωγράφος κι' ο πέμπτος ήταν καθηγητής. Ο Κλοτσκόφ είταν ο έκτος...

Κι' αυτός θά τελειωνε σε λίγο τις σπουδές του και θα άκολουθούσε χωρίς άλλο το σάδ ό του. Το μέλλον του άν γύταν βίβια λαμπρό κι' ο Κλοτσκόφ θά γινόταν μεγάλος άνθρώπος. Μά το παρόν ήταν πολύ δυσάρεστο. Ο Κλοτσκόφ δεν είχε πιά ούτε καπνό, ούτε τσάι, δεν έμναν στην κάμαρή του παρά τέσσερες σβώλοι ζά-

χαρη. Πρέπει η Άνιούτα να τελειώσει μια ώρα άρχίτερα το κέντημά της, να πάει να το παραδώσει και με τα εικοσιπέντε καπκία που θά της δώσουν, ν' αγοράσει τσάι και καπνό.

— Άξανα άκούγεται μια φωνή πίσω από την πόρτα :

— Επitréπεται ή είσοδος ;

Η Άνιούτα ρίχνει γρήγορα ένα μάλλινο ποζαδάκι στους ώμους της. Ο καλλιτέχνης Φετσκόφ μπαίνει μέσα.

— Έρχομαι να σου κάνω μια παράκληση, λέει στον Κλοτσκόφ, κοιτώντας τον άγρια κάτω από τα μαλλιά του που έσπταν στο μέτωπό του. Έχεις την καλοσύνη να μου δανείσεις για δύο ώρες αυτή την όμορφη κοπέλλα ; Ξέρεις, ζωγραφίζω ένα πίνακα και μου είνε έντελώς αδύνατο να κάνω χωρίς μοντέλλο τη δουλειά μου !

— Εύχαρίστως ! άπάντησε ο Κλοτσκόφ. Πήγαινε. Άνιούτα !

— Τι να κάνω ; ρώτησε, σιγά η Άνιούτα.

— Έλα, άσε τώρα τα καμώματα. Ο φίλος μου σε ζητάει για την τέχνη και όχι για καμμίαν άλλη άνοησία. Γιατί να μην τον βοηθήσεις άν μπορείς ;

Η Άνιούτα άρχισε να ντύνεται.

— Τι ζωγραφίζετε ; ρώτησε ο Κλοτσκόφ τον ζωγράφο.

— Μία Ψαχή. Καλό είνε το θέμα, μά προχωρεί με δυσκολία. Είμαι όποχρεωμένος ν' αλλάξω διαρκώς μοντέλλα. Χτές, έργαζόμουν μ' ένα μοντέλλο που είχε τα πόδια του μπλέ. Γιατί, την έφωτησα, έχεις τα πόδια σου μπλέ ; Γιατί, μου άπήνησε, ξεβάφουν οι κάλτσες μου. Και σεις διαβάζετε πάντοτε ; Εύτυχης είνετός που έχετε τόσο ύπομονη !

— Η Ιατρική άπαιτεί έργασία ! άπάντησε ο φοιτητής.

— Χούμ... συνώνμη, Κλοτσκόφ, μά ζεις άπαίσια ! Ζεις ο διάβολος ξέρε πώς !

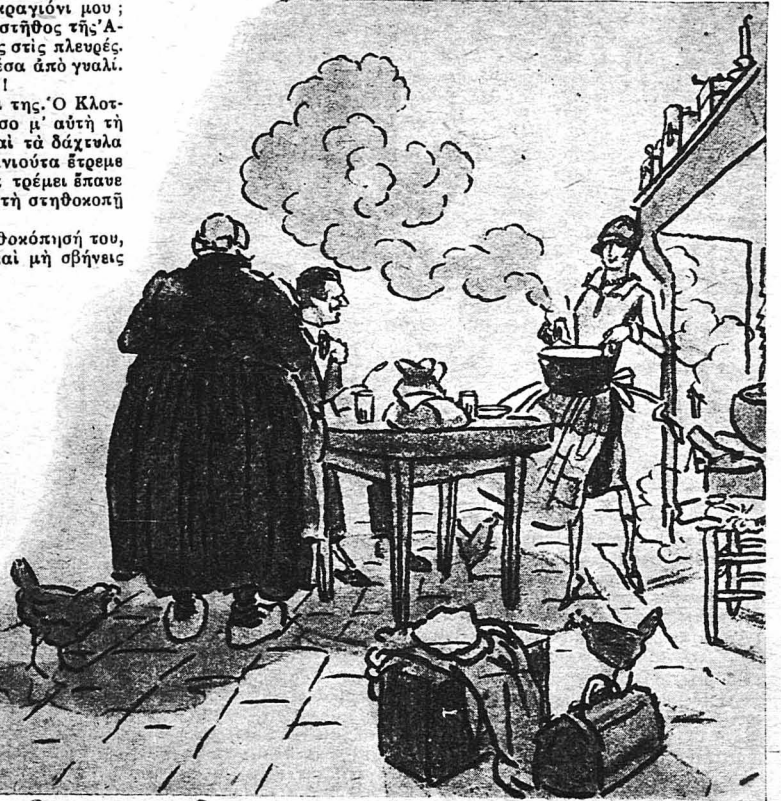
— Τι θέλεις να πής ;... Είνε αδύνατο να κάνω διαφορετικά...

Ο πατέρας μου μου στέλνει δώδεκα ρουβλία το μήνα. Μ' αυτά πληρώνουμε το νοίκι και τρώμε το μεσημέρι στις σπιτονοικοκυράς.

— Νάι, το παραδέχομαι... έκανε ο καλλιτέχνης, άηδισμένος, ωστόσο θά μπορούσατε να ζήτε καλλίτερα. Ένας διανοούμενος, διάβάζω, πρέπει να έχει και κάποια αισθητική. Έτσι δεν είνε ; Κ' έδω μέσα, στην κάμαρή σας, βασιλεύει μια διαβρομένη άταξία : το κρεβάτι δεν είνε συγυρισμένο ακόμα, σκουπίδια, άκαθαριές, νερά... ούφ !...

— Άλήθεια ! παραδέχτηκε ο φοιτητής ταραγμένος, μά η Άνιούτα δεν πρόφτασε να συγχωρίσει... Είνε πάντοτε άπρησολιμένη.

Όταν ο ζωγράφος, παίρνοντας την Άνιούτα, έφυγε, ο Κλο-

*Έτρωγαν κάθε μεσημέρι στις σπιτονοικοκυράς.

σκάφ ξαπλώθηκε στον καναπέ του κι άρχισε να διαβάζει. Έπειτα αποκοιμήθηκε άξαφνα και ξύπνησε μετά μία ώρα. Στριφίζοντας το κεφάλι του στά χέρια του παραδόθηκε σε θλιβερές σκέψεις. Θυμήθηκε κείνο που του είχε πει ο ζωγράφος: "Ένας διανοούμενος πρέπει νάχει και κάποια αισθητική. Και όλα όσα είναι γύρω του, τού φανόχρουν σαν αλήθεια, συχαμένα, βρομερά. Τού φάνηκε πώς έβλεπε με τα μάτια του πνεύματος, τον έαυτό του να δέχεται τούς άσθενείς του στο ίατρείο του, να παίρνει το τσάι του σε μία μεγάλη τραπέζια με τη συντροφιά της γυναίκας του, μιας καθού; πρέπει κυρίας. Και παράβαλα όλ' αυτά με τη σημερινή του κατάσταση. Η λεκάνη με το βρώμικο νερό όπου έλυωναν τ' άποτοίγια ήταν άπίστευτα άηθιαστική. Και η Άνιούτα άκόμα τού φάνηκε βρώμικη, άπειροποίητη, έλεεινή... Κι' άποφάσισε να την άφήσει άμέσως δι' ήπειρε να 'ν γίνονταν.

"Όταν η Άνιούτα, γυρίζοντας από τού ζωγράφου, έβγαλε το μποξάδακι της, σηκώθηκε και τής ειπε σοβαρά :

— "Έδώ, μικρή μου... κάθισε και άκου... Πρέπει να χωριστούμε! Με δυό λόγια δε θέλω πιά να ζω μαζί σου.

Η Άνιούτα γύριζε από μία δουλειά που δεν υπάρχει άλλη πιο κουραστική και πιο έξευτελιστική. Τό κοζάρισμα μιας ώρας κι' άκόμα τήν είχε σακατέψει. Δεν άπάντησε τίποτε στον Κλοτσκόφ. Τά χείλη της μονάχα άρχισαν να τρέμουν.

— Παραδέξου, τής ειπε άκόμα ο φοιτητής, ότι μία μέρα, άργά ή γρήγορα, θάπρεπε να χωριστούμε; Είσαι όμορφη, είσαι καλή, δεν είσαι κουτή; θά καταλάβεις...

Η Άνιούτα έαναπήρε το μποξάδακι της, δίπλασε σιωπηλά το κέντημά της σ' ένα χαρτί, μάζεψε το κουβάρι της και τις βελόνες της. Βρήκε στο παράθυρο τά τέσσερα κομμάτια της ζάχαρης τυλιγμένα στο χαρτί, τά πήρε και τά έβαλε στο τραπέζι κοντά στα βιβλία.

— Νά ή ζάχαρη σας... ειπε σιγά στο φοιτητή, στρέφοντας άλλου τά μάτια της για να μην κλάψει.

— Μά γιατί κλαίς; τή ρώτησε αυτός.

Καί άρχισε να κόβη βόλτες μέσ' στην κάμαρη ταραγμένες και να ληη :

— Είσαι περίεργη, με το Θεό Ι... Ξέρεις κι' ή ίδια ότι μία μέρα θά χωριστούμε. Δεν μπορούμε να μείνουμε ένα αιώνα μαζί.

Η Άνιούτα ειχε μαζέψει πιά όλα της τά πράγματα και στράφηκε προς τον Κλοτσκόφ για να τον άποχαιρετήσει. "Έκείνος τήν έλυπήθηκε. "Δεν μπορεί να μείνει μία βδομάδα άκόμα; σκέφτηκε. "Άς μείνει και σε μία βδομάδα τής λέω και φεύγει."

Και, δυσωραστημένος από τήν άδυναμία του αυτή, τής φώναξε σκληρά :

— Τι στέκει καρφωμένη εκεί; "Αν θά φύγεις, φύγε, κι' αν δε θέλεις να φύγεις, βιάλ' το μποξά σου και μείνε. Μείνε!

Η Άνιούτα, χωρίς να πη λέξη, έβγαλε σιγά-σιγά το μποξά της σκούπισε το πρόσωπό της, στέναξε σιγά σιγά, κι' άθύρνωτα ξαναγύρισε στη συνηθισμένη της θέση, στο ακαμνί κοντά στο παράθυρο.

Ο φοιτητής ξαναπήρε το βιβλίο του κι' άρχισε να κόβη βόλτες. — "Ο δεξιός πνεύμων... — άρχισε πάλι να διαβάζη — άποτελείται από τρεις λοβούς... Ο ύψηλότερος λοβός εγγίζει επί τού προσπίου μέρους τού θωρακος τήν τετάρτην ή πέμπτην πλευράν... Στο διάδρομο όμοσότης άξαφνα μία δυνατή φωνή :

— Γρηγόρη, τό σαμποράκι... Άντ. Τσέχωφ

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ
ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η μεγάλης πλημμύρας που έγιναν στην Κίνα, ξεκιναν πόλεις και ανθρώπους. Μία δλόκληρος πλίς, ή Χόντζο, μαζί με τούς κατοίκους της, ειρροκείται σήμερα υπό τά νερά.

Υπό τής άστονομίας της Βιργίνιας, άνεκαλόφθη ή πιο παράξενη δολοφονία, που έγινε έως τώρα. Ο διοικητομνησυχός Μαράν έφρονεύθη, διὰ τής επιδροσεως ενός δακτυλιδίου που φορούσε, και μέσα σιό όποιο, ο γαμβρός του, ειχε κρύψει ένα χιλιοστό του γραμμαρίου όρδίου, για να τον σκοτώση και τον κληρονόμο.

Όσο άναζούν τά μαγευμένα δαχτυλίδια των παραμοθιών.

Μία Άμερικανής δεκατεσσάρων ετών, πέρασε την Μάγην, κολυμπώντας 14 ώρες. Έτσι ξεκινε το παγκόσμιο ρεκόρ. Ο Μπόρτζ πέρασε την Μάγην κολυμπώντας σε 53 ώρες και 40' λεπτά, ο δε Σπόλλιακ, κατά το 1923 εις 28 ώρες και 23' λεπτά.

Στο Χερβούργο της Γαλλίας εκπρόχθη άπεργία των εργατών έκφορωτών. Τήν έκφορωτών, κατόπιν τούτου, τήν ανέλαβαν οι... χωροφύλακες!

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

"Ήλθαν τά νέφη τού Β... τ' άλόγατα καβάλλα, κι' έξεπεζέψανε βαριά στά όρη τά μεγάλα.

Καθένα σε κορφή κοντά όχυρωμέν' άχνίζει καθέν' άστράφτει και βροντᾶ και πόλεμον άρχίζει.

Ρίτκουν για σκάγια τή βροχή, για βόλια τό χαλάζι, και πλημμυρᾶ στην έξοχη και τά σπαρμένα άρπάζει.

Βγαίνει ο γεωργός, άντι σπαθί, μ' ένα τσάπι και φτυάρι — Πούδς ήμπορεί ν' άντισταθῆ σ' όρημτικό χειμάρι;

Στρέφει τά μάτια σ' άψηλά και τόν Θεο κνττάζει, τό δάχρυ του κατακυλῆ, «Βοήθη με!» φωνάζει.

Και ο Θεός που τόν πονει, για τήν καλή καρδιά του, γνεύει τού Ήλιου να φανῆ, να κή βοήθειά του.

Από τή μία ή συνεφιά κι' ο ήλιος άπ' τήν άλλη, τής Ίριδος ή εύμορφία στο μεταξύ προβάλλει.

Βάλλει' έχθροι τούς κεραυνούς, τά όπλα σας στη θήκη, γιατ' είμ' έγώ στους ούρανοϋς ή παλαιά συνθήκη,

που έγραψ' ο Δημιουργός με χρώματα που μένουν, για να τά βλέπ' ο γεωργός να ξεύρη τι σημαίνουν.

Τό κόκκινο εινε κρισί, και τόν Θεο κνττάζει, τό πράσινο ή περισηή έλάη που θε να πάρη.

Για να του πάη λειτουργία και ναμα να του στελιη, και να τ' άναφτη με καρδιά τ' άκοιμητο κανόηλι.

Γ. Βιζυηνός

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

Η Ρούσιω ή καπετάνισσα τού Γέρο - Δήμου ή νύφη, στα παραθύρια κάθεται, στους κάμπους άγναντεύει κι' άναστενάζει άπ' τήν καρδιά και με τό του η λει :

— Μάνα, με κακοπάντρες και μ' έδωκας σε κλέφτη, που βρίσκεται στον πόλεμο άπ' τήν αυγή ως τό βράδυ, κι' άπο τό βράδυ ως τήν αυγή φυλάει καρασύλι, και δεν τόν ειδα μία φορά να κοιμηθῆ σιμά μου.

Έγώ τωφεία σιάζομαι, τ' άρματα έγώ τά τρέμα, για να τά ζώσω στο κορμί να πάω άπό κοντά του, κι' έχτίκισαν τά στήθη μου, έμάλλιασε ή καρδιά μου, μαράθηκαν τά νειάτα μου κι' ή έμορφή μου έχασθη.

Σάν τι τά θέλω τά φλουριά και τά βαρεία γιονεντάνια, σάν τι τά θέλω τά χρυσά κι' άσημωμένα ρούχα, σάν δεν κοινοῦμαι μία φορά στο πλάϊ τού κελού μου; Νάμουνε κάλλια πισικιά, κάλλια θεριστρα ναμουν, παρά ή καπετάνισσα τού Γέρο - Δήμου ή νύφη.

Για ιδες θεριστρες, πισικές, όλημερις γυρνάνε στα ρέματα, στις λαγκαδιές, στους κάμπους και στα πλάγια με τόν καλό τους στο πλευρό και με μικρά στα χέρια κι' έγώ κλειμένη μοναχή ψηλά στα κορφοβούνια, τά λερωμένα του σκουαί μεζέξερια να πλένω.

Κι' όρα τήν ώρα με καρδιά καταλαχταρισμένη τόν καπετάνιο καρτερω τόσε βραδειές κι' αύγουλες, πότε να τόν ιδω γερός ν' άφήση τά λημείρια, νάρθη στο σπίτι μία φορά, να κοιμηθοῦμε άντάμα!

Κ. Κρυσταλλης

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ένός σοφού δασκάλου ή κυρά, που ήτο κι' άπο κόρη μαθημένη εις έρωτας και χάδια τρυφερά, τά ήθελε και τώρα παντρεμ- [μένη...]

Η καυμένη!

Και τού δασκάλου ζάλιζε τ'αυτιά για τά παιγνίδια, τούλαγε, πε- [θαίνου...]

όμως αυτός δεν έννοιωθε φωτιά, τά λεξικά τόν ειχαν κρυωμένο... Τόν καυμένο!

Με ειδα δά κι' αυτή πως χωρατά σε δάσκαλο δε πάνε αστισμένο κι' έπαυσε χάδια πειά νατού ζητῆ, και μόνο του τόν άφινε κλει- [σμένο...]

Τόν καυμένο!

Με τόν καιρό φρονιμεψε πολύ, και ήσυχος ο δάσκαλος τής μένει για έρωτας ποτε δεν τού μιλεῖ, και μόνη στον περιπατο πηγαῖ- [νει...]

Η καυμένη!

Δεν έβγαζ' ένα λόγο τρυφερό, τά ρήματα, αι πτώσεις και τά [γέννη]

δεν τάφιναν για έρωτα αιρό, κι' έκείνησπαρταροῦσελιγαμένη... Η καυμένη!

Άλλά κανεις τάγέλια δεν κρατεί σάν φαίνεται αυτός, ο παντρεμ- [μένος]

κι' αυτός, χωρίς να ξεθή τού γιατί, γελαῖ με τούς πολλούς κμαρο- [μένος...]

Ο καυμένος!

Γ. Σουρῆς

